

Svojemu prvemu učitelju.

Solskemu nadzorniku g. Vilibaldu Rusu.

Ali še veš?
Na visokem katedru globus je stal,
ti kazal si svet;
solnčni žarek na krogli je lesketal;
Amerika blestela kot cvet —
zlata cvet tujih tal ...

Domovina je bila kot drobni,
komaj vidni ptič
s strto perotjo;
k morju je silil drobni ptič,
opešal med potjo ...

Tvoj obraz je bledelel,
glas tvoj drhtel:
»Nikamor ptica ne more,
zlomili so ji perot,
a vi ste negodni nje ptički,
v svobodo vam kaže pot —

Jaz sam sem ptič, moja perot
pristrižena je, kako naj vas letati učim,
če sam ne letim?« —

Kanila ti solza je na Goriško,
v Adriji sivi vtonila ...
Ali še veš? —

Gustav Strniša.

FR. ROJEC:

Na Golico!

relepi majski dnevi vabijo in kličejo v prirodo, ki je na novo oživljena ter zopet bogato okrašena z zelenjem in cvetjem. Temu vabilu se radi odzovejo mladi in stari. Zato vsakdo, posebno pa mladina v svojem svobodnem času in ob ugodnem vremenu zapusti mrke prostore stanovanja in veselo pohiti na izprehod. Kdor ima čile noge in lahka pljuča, pa se ne zadovolji z navadnim cestnim izprehodom, temveč se napoti v gozd in — če dopuščajo okolnosti — se potruzi, da pride čim višje na hribe in gore. Človek je že tako ustvarjen, da mu duh in srce hrepenita višje in višje nad mračne in vlažne zemeljske